

Motto:

*Smyslem života je mnohem víc
než stálé zvyšování jeho tempa*

M. Gándhí

ROČNÍK V.
20. června 1999

9

Tomášek®

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Úvodní slovo

Nejprve bych chtěl aktuálně poprosit vás všechny o modlitbu za Otce Josefa Šika, který tyto dny tráví v nemocnici, a jistě by byl nejraději co nejdříve mezi námi. Vyprošujme mu tedy dar rychlého uzdravení a také sílu a trpělivost.

Chci i touto cestou poděkovat vám všem, kteří jste se v minulém čase podíleli na mnoha aktivitách naší farnosti, ať už to bylo biřmování, 1. sv. přijímání, různá další setkání, ale i těm, kdo se vytrvale a nenápadně spolupodílejí na každém dobrém díle. Zvláštní dík patří těm, kdo velkodušně a mnoha způsoby reagovali na prosbu o pomoc pro Otce Jiřího Rouse.

Znovu jsme si mohli uvědomit, jak nutné je umění přejít od slov k činům. Řečeno slovy klasika: „Celá armáda těch, kdo mluví, nepřemůže jednoho, který jedná“.

Naučíme-li se více hodnotit i obyčejné drobné pozornosti, služby a skutky lásky, které si můžeme a máme prokazovat, zcela jistě ubyde zbytečných nedorozumění, neshod a prázdných řečí. Náš život bude jako krásná mozaika: Jednotlivé kamínky samy o sobě nejsou nijak výjimečné – ale celek bude krásná a působivá harmonie.

Váš O. Petr Vrbacký

Informace

■ Středeční mše svaté pro děti

S dětmi a školáky se budeme setkávat při dětských bohoslužbách opět až po prázdninách, vždy ve středu v 17:30.

■ Národní pout' do Říma

Ještě jednou připomínáme možnost přihlásit se k účasti na Národní pouti do Říma v jubilejním roce 2000 (31.3.–2.4.). Uzávěrka přihlášek je 30. června 1999, přihlásit se je možno u každého duchovního správce. Později přihlášení poutníci riskují, že se pro ně nepodaří zajistit bezproblémový vstup na každou část poutního programu, ale zejména, že později už bude k dispozici ubytování jen ve vzdálenějších (a také finančně náročnějších) ubytovacích zařízeních. Bližší informace byly v minulém čísle Tomáška. Již přihlášené prosíme, aby ještě doplnili v sakristii ke své přihlášce přesnou adresu a telefon.

■ Informace pro milovníky alchymie:

existuje stránka katolické mládeže na Internetu: <http://www.katolik.cz>. Stránka obsahuje základní informace o katolické církvi, dále nejrůznější informace pro mládež – aktivity mládeže (DCM Brno, SC, Elpis, ...), informace o připravovaných akcích, aktuální a zajímavé texty, každý měsíc novou soutěž, svědectví lidí o své víře, kontakt na kněze, seznamku a mnoho jiných odkazů. Blahoslavení, kteří viděli a uvěřili...

■ Nové kancionály

V sakristii jsou již nyní k dispozici k zakoupení nové kancionály.

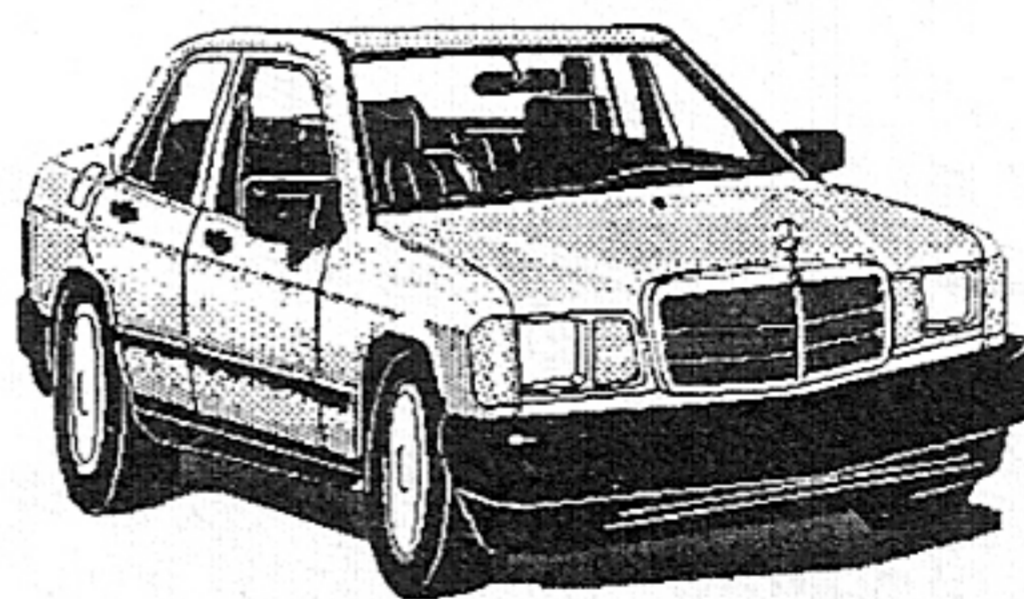
■ Obraz Panny Marie Svatotomské

má své nové místo. Proč?

Obraz byl přemístěn zejména kvůli letošním oslavám Dne Brna (15. srpna), ve kterém si každoročně na přání Otce biskupa připomínáme události spojené s obranou města před Švédy v roce 1645. Jak víte, právě v našem kostele a právě před tímto obrazem se rodilo vítězství obránců města. I když dnes již máme k dispozici jen kopii obrazu, přece je vhodné si více zviditelnit tuto významnou kapitolu naší historie. Více se dozvíte ve zvláštní brožurce, která bude o prázdninách v prodeji i v našem kostele.

■ Parkování před naším kostelem

je v neděli již bezplatné!

■ Prosíme dobrovolníky,

kterí by byli ochotni pomoci při mši sv. nebo bohoslužbě slova v domově důchodců na Štefánikově ul., aby se přihlásili u jáhna Jiřího Palackého. Jde o pomoc při přivádění starých lidí do společenské místnosti a jejich odvedení na pokoje.

■ Akademické týdny

se uskuteční v termínu 31. 7. – 13. 8. 1999. Jedná se o 14-ti denní pobyt s přednáškami, kulturními akcemi a oddechovým programem v krásném areálu tábora v blízkosti Nového Města nad Metují.

Z vybraných témat: *rodina, vzdělání a drogy, násilí ve společnosti, pro a proti Evropské unie*

Podrobnější informace najdete na nástěnce nebo na adrese:

Akademické týdny

Vrchoviny 69

549 01 Nové Město nad Metují

tel.: 0443/22302, 0441/481410

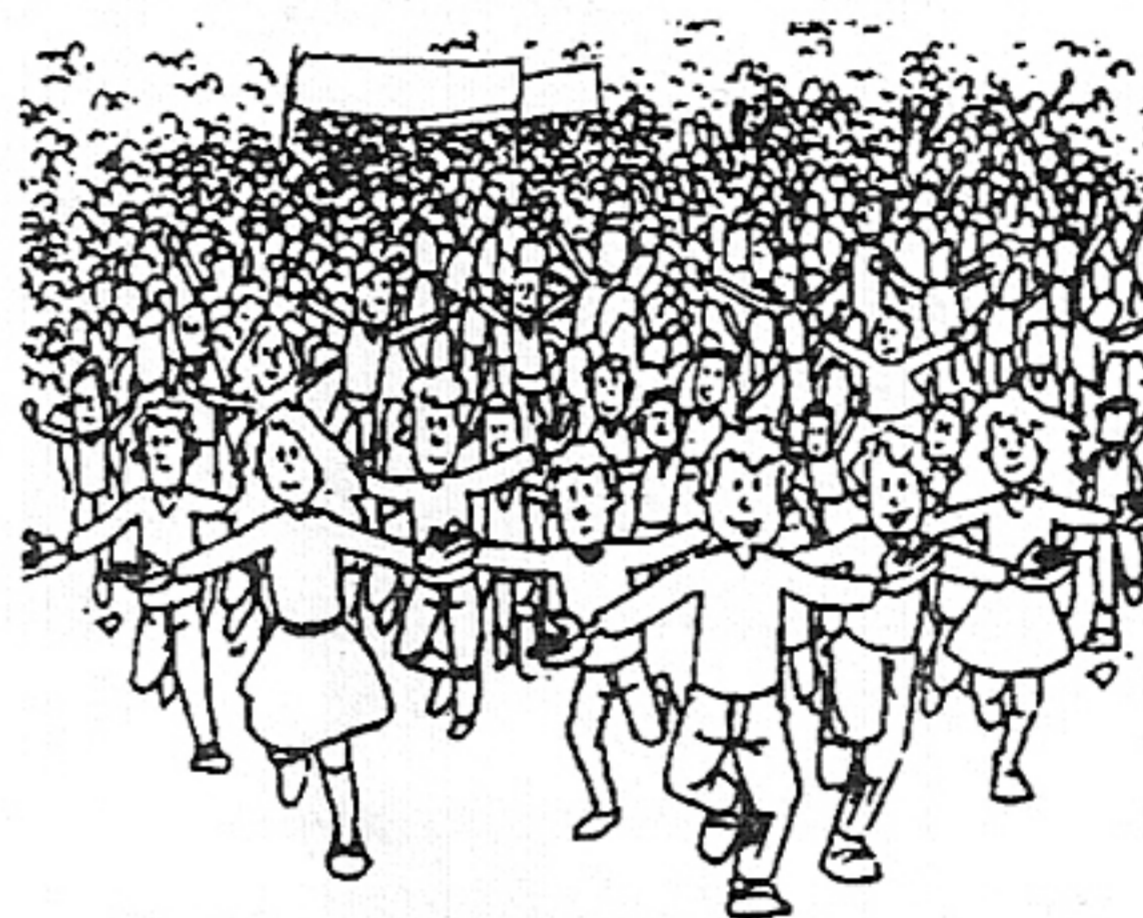
Přání

Otci Jaroslavovi přejeme
k jeho narozeninám
hodně dobrého jídla,
dobrou náladu,
dobré zdraví
a dobrou chuť!

Setkání mládeže na Svaté Hoře

Čeští a moravští biskupové zvou všechny mladé lidi k setkání mládeže na Svaté Hoře u Příbrami, které se letos uskuteční ve dnech 17. – 22. srpna. Bližší informace naleznete v Paprsku (časopise Diec. centra pro mládež), nebo přímo na Diecézním centru pro mládež. Ve své pozvánce na toto setkání Otcové biskupové píší: „Jistě se dobře díváte kolem sebe a vidíte svět dospělých. Zdá se

vám, že je to svět zbavený kouzla, zbavený poezie lásky. Všechno v něm lze dostat za peníze. To by byl nebezpečný obraz o světě a lidském životě a nebyl by pravdivý. Člověk je stvořen pro lásku, pro pravdu, pro život, pro věčnost. /.../ Na Svaté Hoře bude příležitost kromě jiného ukázat nový svět, dosvědčit této společnosti a tomuto národu, že se to dá dělat jinak a od jiného konce. /.../ Z vlastní zkušenosti víme, že množství není všechno a nejednou musí člověk sám „za svou pravdou stát“, jak to zpíval Spirituál kvintet. Ale je také dobře, když vy, mladí, vydáte společně svědectví, že tyto hodnoty ctíte a hledáte.“

Úplný text pozvání máte k dispozici na vývěsce.

Farní charita

Sestry a bratři,

mnozí z vás se už jistě podíleli na sběru použitého šatstva, který v Brně několikrát do roka organizuje pro úpickou Diakonii farní charita na Starém Brně. Dnes bychom se s vámi chtěli podělit o některé informace o této Diakonii, které jsme získali z článku uveřejněného v MF Dnes 15. 4. 1999 a z dalších zdrojů.

Branou **úpického střediska sociální pomoci Diakonie** projde za rok kolem sedmi set nákladních automobilů s věcmi určenými potřebným lidem. Středisko je vlastně jakousi továrnou na humanitární pomoc. Pokaždé, když auto vyloží několikátunový náklad z humanitárních sbírek z celé republiky, asi stovka tamních zaměstnanců ho začne třídít a jednotlivé věci rozesílá po celé zemi i do zahraničí. Právě nyní například do táborů pro uprchlíky z Kosova. Ačkoliv se středisko potýká s finančními problémy, zastaralými automobily a nedostatkem místa, v pomoci lidem v nouzi nepolevuje. „Je to rozjetý stroj, který nechceme zastavit,“ říká ředitel Občanského sdružení Diakonie. V roce 1990 založila Diakonie celorepublikovou banku oděvů. Výdejny oblečení fungují v Úpici, Broumově, Červeném Kostelci, Praze a nově od února i v Hradci Králové. Kromě bezdomovců a lidí, kteří nemají peněz nazbyt, se na středisko sociální pomoci obracejí i vězni. Pomoc Diakonie dostanou na požádání také lidé postižení požárem, povodní či jinou živelní katastrofou. Zájemci musí ve výdejnách ukázat razítko sociálního odboru městského úřadu, které potvrzuje, že oblečení skutečně potřebují. Zaplatí

také symbolický poplatek. Z téměř dvou tisíc tun materiálu, který vloni dorazil do Diakonie z různých koutů republiky, je možné použít asi polovinu. Přestože něco z šatstva míří rovnou do sběru a další zásilky k potřebným v České republice, část materiálu ve středisku zbývá. Přebytky věci, které jsou kvalitní a přitom nejsou v ČR potřeba, se posílají do zahraničí, ale pouze v těch případech, kdy humanitární organizace zajistí dopravu. Diakonie na ni nemá peníze.

Kromě rozesílání pomoci sociálně slabým rodinám a lidem po živelních katastrofách nabízí středisko pomocnou ruku i bezdomovcům. Šestatřicet z nich přímo v úpickém středisku ubytuje a zaměstná. Kromě nich nyní pracují v objektech Diakonie i vězni z odolovské věznice na Trutnovsku. Denně jich přijíždí kolem deseti. Bez jejich pomoci by se tak velké množství materiálu, které tam proudí, nestihlo vytrídít.

Přestože výsledky práce střediska připomínají výkon továrny, finanční rozpočet je podobný malé firmě. Diakonie má státní dotaci na projekt banky ošacení a na bezdomovce, což činí třetinu příjmů, tedy zhruba čtyři a půl milionu korun ročně. Milion dostane z různých grantů, milion a půl přijde od dárců a tři sta tisíc od okresního úřadu. Získané peníze však na provoz nestačí a Diakonie musí sama podnikat. Problémem je stav jejích osmi automobilů, které při cestách za sbírkami najely za loňský rok téměř 400 000 km. Početně už vozy nestačí, nejsou ale peníze na nové.

Středisko nabízí i poradenskou službu s názvem Podaná ruka pro pomoc starším či nemocným občanům, kteří si sami nedokážou poradit v složitých

životních situacích. Sociální pracovník Diakonie pomáhá s vyřizováním dokladů, což například nemocní lidé velmi vítají.

Potud tedy stručná charakteristika úpické Diakonie a její činnosti. Na závěr bychom chtěli z pestrého sortimentu materiálů, které Diakonie sbírá, třídí a rozděljuje, uvést ty položky, na jejichž sběru bychom se prostřednictvím farní charity na Starém Brně mohli podílet:

- *oblečení* – pánské, dámské, dětské – letní i zimní;
- *obuv* – pánská, dámská, dětská – letní i zimní – svázaná po párech;
- *ložní prádlo; přikrývky, pleny, dětské pytle, spací pytle;*
- *osobní prádlo;*
- *hračky, školní potřeby* – barvy, tužky, pera, pastelky, štětce, bloky, sešity, papíry, omalovánky;
- *optické brýle;*
- *kuchyňské vybavení menších rozměrů* – nádobí, příbory, hrnky, talíře.

Nejbližší sbírka použitého šatstva se uskuteční ještě před prázdninami, a to ve středu 30. června 1999 v době od 14 do 17 hodin jako obvykle za kostelem na Starém Brně. Vaše zabalené příspěvky se budou – jako posledně – nakládat přímo do přistaveného auta, které v 17 hod. odjede. Balíky dodané později nebudou moci být přijaty, poněvadž je není kde přes prázdniny skladovat. Tuto akci vám ještě připomeneme na plakátcích v kostele a v nedělních ohláškách.

Kad'ourkovi

Seslání Ducha Svatého

24. 5. 1999

Na biřmování jsme se připravovali jeden rok a půl. Vedení přípravy se zhostili Maruška a Ivan z komunity Emmanuel. Odkrývali nám pravdy víry a uváděli nás do dospělého křesťanského života.

Dne 24. května jsme byli slavnostně biřmováni. Mši celebroidal Otec generální vikář Jiří Mikulášek za účasti kněží z naší farnosti. Svátost biřmování přijalo celkem 19 lidí.

Po zahájení mše nás Otec generální vikář vyzval, abychom představili sebe a také našeho biřmovacího patrona. Na začátku mše nám popřál, abychom se v nitru otřáslí, podobně jako se zem otřásla při vylití Ducha Svatého na prvotní učedníky. V homili zdůraznil, že biřmováním přirůstáme ke Kristu celou bytostí. Zároveň jsme každý vybaven dary Ducha Svatého, které budeme postupně rozpoznávat. Tím se stáváme dospělými křesťany. Nemáme tyto dary ovšem užívat pouze pro sebe, ale pro druhé, k užitku celé církve. Svěřené hřivny je třeba rozmnožit.

Osobně jsem byl rád, že se mše zúčastnili také moji rodiče, kteří byli asi po třiceti letech opět v kostele a mohli zde zakusit radostnou atmosféru modlících se křesťanů, kterou doplňovaly písně komunity Emmanuel.

– itp –

Rozhovor s naším kostelníkem

Několikaměsíční služba našeho kostelníka Davida Štancla se nachýlila ke konci, a tak jsme se rozhodli, že ho nenecháme jen tak potichu zmizet a trochu ho vyzpovídáme:

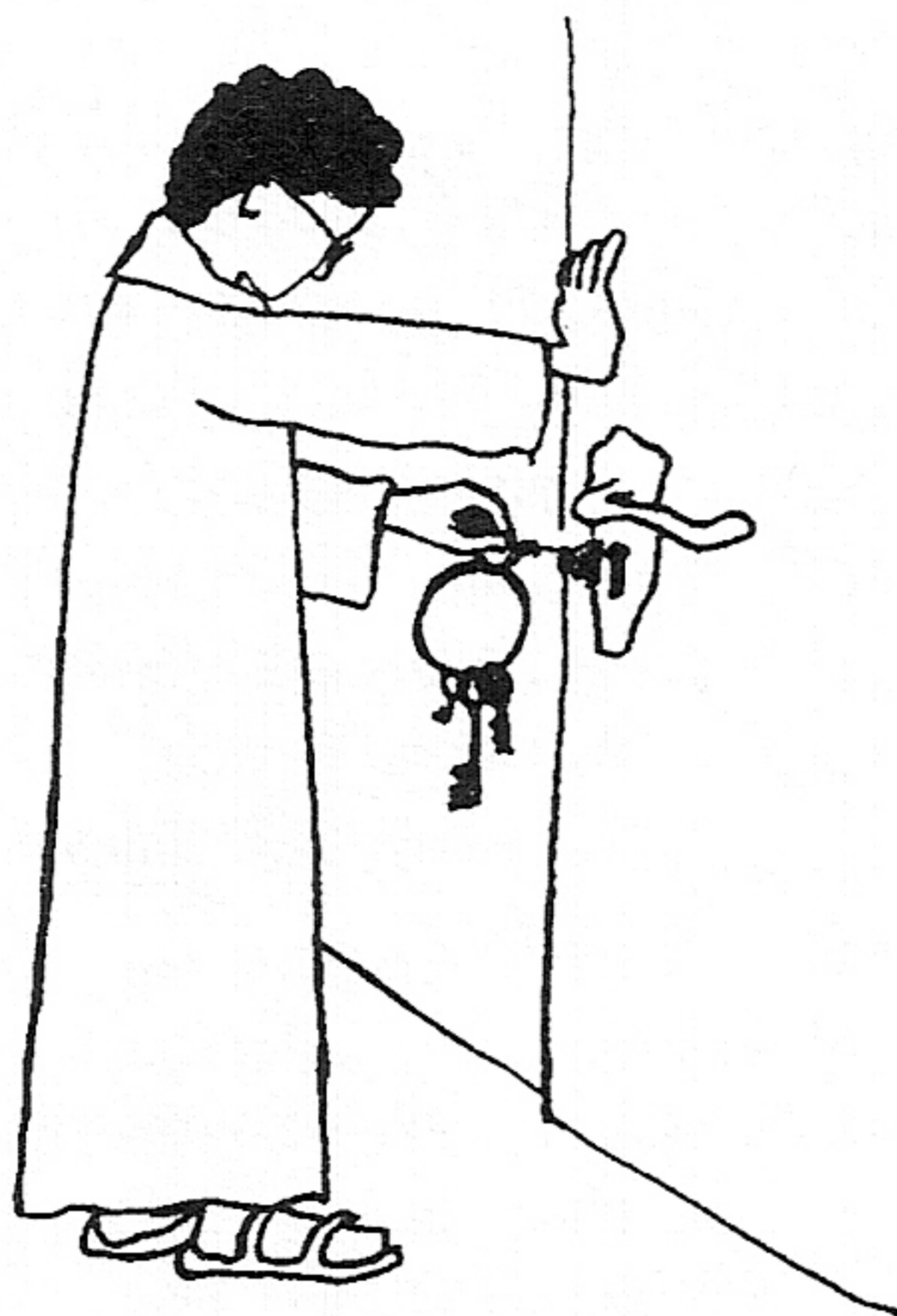
Jak jsi se dostal k této práci?

Docela jednoduše: večer 28. února jsem šel spát jako voják a ráno 1. března jsem se probudil jako zaměstnanec – z pohledu vnějšího se nezměnilo nic – kostelníčko se dál, uklízelo se dál, ministrovalo se dál. Těm, kteří nečetli Tomáška 4/IV s datem 21. prosince 1997, připomenu, jak jsem se vůbec dostal k „ničení kostela“: Začalo to tím, že si mě vyhlédl P. Jiří Kaňa a nabídl mi možnost vykonání civilní služby jako kostelník. Poté, co jsem dokončil školu, jsem mu mohl konečně kývnout. O prázdninách jsem obdržel povolávací rozkaz a 1. září 1997 nastoupil. Důvodů, proč jsem zůstal i dále je více. Protože jsem se rozhodl, že budu dále studovat, bylo potřeba překlenout období do velkých prázdnin. Můj nástupce (bude-li), pokud bude z řad studentů, by nastoupil nejspíše až po ukončení školy; a pak nikdo v té době svoje služby nenabízel. Tak jsem zůstal.

Doba Tvé činnosti coby kostelníka u sv. Tomáše se nachýlila ke konci. Co pro Tebe znamenaly (a znamenají) tyto uplynulé 2 roky?

Na prvním místě bych asi jmenoval službu. Služba Bohu – jako ministrant a lidem. Byla to doba, ve které jsem se

mohl seznámit se spoustou zajímavých lidí, ať už přímo „kostelních“, nebo z „vedení“ (Petrov), či úplně jiných (např. sousedi z Katastrálního úřadu, vědci pracující na výzkumu hrobky).

Co na Tebe nejvíce zapůsobilo (nejvíce Tě zaujalo) při Tvé práci?

Bylo několik okamžiků, které se nějakým způsobem zapsaly. Vzpomenu alespoň na jeden. Jistě si lehce vybavíte věc, kterou mi některé ženy závidí – kudrnaté vlasy – a také, jakým způsobem jsou zobrazováni čerti (spěchám jednou tak na vlak, abych se stihl vrátit z KVOPu (krátkodobého volna k opuštění posádky), když dva proti mně jdoucí kluci se ptali jeden druhého, co že je to za čerta, co jde proti nim). Bylo pro mě velkým překvapením, když do sakristie po nedělní jedenácté mši přišla malá princezna, jež se se mnou dala do řeči. Opravdu to vypadalo jako z pohádky, protože poté, co hodiny odbily poledne, zmizela (protože byla

z masa a kostí, tak nezmizela, ale utekla). Potom jakoby se prolomily ledy a přidaly se i ostatní děti. Co mě dále zaujalo, je to, jak se (někteří) farníci bojí pana faráře (i když ve mně také něco takového je).

*Co se Ti na této práci nejvíc líbilo?
Co bys rád změnil?*

To, že člověk může malými věcmi udělat velkou radost; drobnou, mnohdy nenápadnou činností přispět k důstojné oslavě našeho Pána. Dále to, že jsem mohl „zapadnout“ do farnosti, ať už do základů (rodiny), mezi ministranty, ty, kteří se jako dobří skřítki starají o kostel, ... A změnit? V první řadě sebe. Víím o tom, že jsem některé věci dobře nedělal, že šly udělat lépe.

Nepochybuji o tom, že jsi byl stále v jednom kole. Víš o něčem, co jsi nestihl dokončit nebo jsi měl v plánu udělat a nedostal ses k tomu a co bys rád předal jako radu svému následníkovi?

Chtěl jsem využít svých znalostí a udělat druhý číselník, který by byl otočen směrem k hlavnímu oltáři – aby i ministranti mohli zpívat z kancionálu a nemuseli znát čísla a jim přiřazené písně zpaměti. Dále jsem chtěl vymyslet něco, co by zabraňovalo zavírání hlavního vchodu – těch úplně prvních dveří, popř. se tam automaticky rozsvítilo, když je někdo zavře. Když je tam tma, není při pohledu od oltáře vidět, co tam kdo dělá. Může se pak stát, že vás při příchodu někdo nemile překvapí. Další věc se musí řešit už ve škole – někteří lidé stále neumí číst a sedají na kamna, nezavírají, kde mají, ale o tom jsem se zmiňoval už v prvním rozhovoru.

Máš za sebou VUT elektro. Co tedy plánuješ v nejbližší době? Budeš se držet svého oboru nebo jsi se rozhodl jít jinou cestou?

Vizi mám vcelku jasnou: červenec, srpen – prázdniny, pak škola, práce a někdy (až přijde určený čas) to sbalit a jít domů k Bohu. Opět se vracím k prvnímu rozhovoru, ve kterém jsem se zmiňoval o hledání cesty, a odpovídám na otázku, která škola to bude a v jaké pozici tam budu (žák – učitel). Rozhodl jsem se pro povolání, které má nejlepšího zaměstnavatele, před nímž se nelze schovat, a pracovní dobu 24h denně – ano, plní se přání některých z vás – chci se stát knězem.

Co bys rád vzkázal ostatním před svým odjezdem?

Děkuji všem, kteří se za mě modlili, všem dobrodincům i těm, se kterými jsme nenašli společnou řeč – člověk alespoň ví, co v něm je (anebo není). A prosím za odpuštění všechny, kterým jsem nějakým způsobem ublížil. Přeji Vám všem, aby (teď mají smůlu ti, kteří si čtou Tomáška při kázání) Gal 2, 20a a aby bylo to vidět.

*Děkujeme za rozhovor
a přejeme Ti na Tvých
dalších cestách hodně štěstí*

redakce

Slovo nemocným

Když je člověk zvyklý se modlit ve svém běžném životě, je pro něho modlitba zdrojem síly a pomoci i v době nemoci. Tato modlitba však musí vycházet z důvěry v Boha, který je dobrý a který svou prozřetelností řídí život každého člověka. Taková modlitba je zdrojem pokoje v duši a vyrovnanosti, které pomáhají snášet bolesti a přispívají k uzdravení. I když prosící člověk nedosáhne vyslyšení v takové formě, po jaké touží, dává mu modlitba sílu překonat všechny těžkosti spojené s nemocí. Člověk se však musí v té chvíli spoléhat na Boží dobrotu a věřit, že Bůh ví, co je pro nás dobré a vhodné, a když dopustí utrpení, dá i potřebné síly, aby ho člověk unesl.

I ti, kteří jsou v blízkosti nemocného, se mají snažit mu jeho kříž ulehčit svým vztahem k němu, k jeho problémům, náladám a úzkostem. Vědomí, že jeho nejbližší s ním nesou jeho bolesti, usnadňuje každému nemocnému jeho situaci, protože se necítí být opuštěný, zapomenutý a zbytečný. Když je to pro ty, kdo jsou kolem nemocného, těžké, mají v jeho osobě vidět Krista, kterému slouží a připomenout si jeho slova, že On se sjednocuje s každým trpícím a nezapomene odměnit nic z toho, co je pro něj vykonáno a co mu jeho utrpení ulehčuje. I tato skutečnost nám může pomáhat sloužit i tehdy, když je to pro nás vyčerpávající a obtížné.

Když se člověk dozví, že je jeho zdravotní stav vážný, že mu může hrozit i konec života, je to pro něj těžké, ale musí se s touto skutečností vyrovnat, musí se naučit s ní žít. Známe mnoho lidí, kteří jsou těžce postiženi, ale žijí s tímto postižením plně řadu roků a jejich okolí o tom

často vůbec neví. Věřícím lidem pomáhá v takových situacích přijímání svátostí, které prohlubují jejich nadpřirozený život a přinášejí pomáhající milosti, které potřebují, aby uměli správně prožít všechno, co jim život přinese. Velmi důležitá je svátost nemocných, která ulehčuje duši nemocného, vlévá mu důvěru v Boží milosrdenství, naplňuje ho vyrovnaností, přináší síly potřebné ke snášení těžkostí a k přemáhání pocitu beznaděje. V mnoha případech napomáhá také k podstatnému zlepšení životního stavu.

K tomu, aby byl člověk schopen spolupracovat s Boží milostí, je třeba, aby si uvědomoval Boží dobrotu a lásku k němu. Zde nestačí pouze teoretické vědomosti, ale jsou nutné praktické zkušenosti ověřené ve vlastním životě. O ty se musí každý člověk snažit během celého svého života, hlavně v době, kdy se mu vede dobře, protože v těžkých chvílích žijeme všichni z toho, co získáme v době, která pro nás byla příznivá.

Otec Josef Šik

Kapka historie

5. a 6. července slavíme každoročně dva státní svátky. Obvykle tím způsobem, že se nejde do práce, a můžeme se tak zase jednou trochu více prospat. Ze školy všichni dobře víme o jaké dny se jedná: 5. července slavíme svátek věrozvěstů Cyrila a Metoděje a o den později si připomínáme upálení mistra Jana Husa. A pokud zašmátráme ještě více do paměti, vzpomeneme si určitě i na další podrobnosti, které se k výše zmiňovaným datům vztahují.

Skutečnost, že mistr Jan Hus byl upálen na sněmu v Kostnici, zná asi každý a v podvědomí se snad může skrývat i myšlenka, že tento koncil byl svolán jen kvůli „nějakému českému kazateli, který příliš čeril vodu.“ Pojdme se tedy podívat na události bezprostředně související s datem 6. 7. 1415 z trochu jiné strany.

Konec 14. století znamenal pro Evropu a především pro křesťanskou církev krušné období. Na papežském stolci totiž seděli hned dva papežové – Řehoř VII. (Řím) a Bonifác VIII. (Avignon), to přirozeně znamenalo rozkol v církvi. Ukázalo se, že snad jediným možným řešením by byl generální koncil. Ten se také sešel 25. března 1409 v Pise, a to bez souhlasu papeže. Shromáždění biskupů následně oba dva papeže podle předpisů kanonického práva odsoudilo a sesadilo. Novým papežem byl zvolen Alexandr V., který ale záhy zemřel a jeho nástupcem se stal pověstný kardinál Cossa pod jménem Jan XXIII. Protože se ale jeho dva předchůdci nenechali sesadit, vzniklo trojvládí. Přesto měl ale nejlepší vyhlídky k prosazení se Jan. Ten také pod nátlakem krále Zikmunda, který usiloval o odstranění schizmatu, svolal všeobecný koncil do Kostnice u Bodamského jezera. Brzy se ale ukázalo, že jednotu půjde obnovit jen tehdy, pokud všichni tři papežové odstoupí. Jako první se vzepřel Jan XXIII. a z Kostnice utekl. Král Zikmund to vyřešil tím způsobem, že ho dal prostě zatknout a sesadit. O něco později abdikoval Řehoř a podobný osud čekal i třetího papeže Benedikta. 11. listopadu 1415 se nakonec k všeobecné radosti stal papežem kardinál Odo Colonna (Martin V.) a schizma bylo zažehnáno. Koncil se chýlil ke konci.

Řešení nejednoty církve ovšem nebylo jediným problémem kostnického

koncilu. Druhým neméně aktuálním (který se nakonec ani nepodařilo úspěšně vyřešit) byla otázka věrouky. Té se dotýkalo učení Johna Wyclifa, které bylo na kostnickém koncilu prohlášeno za bludné a kacířské. Wyclif tvrdil, že žádný těžký hříšník nemůže zastávat vedoucí místo v křesťanské společnosti. Tuto svoji myšlenku směřoval právě proti papeži, biskupům a světským panovníkům. Dále ostře napadal bohatství církve a její hierarchii. Do protikladu stavěl církev, která se vzdá všeho majetku a bude žít v apoštolské chudobě. S Wyclifovými názory se ztotožnil právě Jan Hus a svoji neústupnost a přesvědčení o jejich pravdivosti zaplatil životem.

O pět let později se ve střední Evropě rozpoutaly husitské války...

*čerpáno z Malých církevních dějin,
August Franzen,
nakl. ZVON, Praha 1992.*

Co se událo z farní matriky

V měsíci květnu byli pokřtěni:

Petra Jana Marie Štylárková	17.12.1998
Markéta Machotková	12. 1.1999
Richard Jiří Holec	23. 1.1999
Petr Tadeáš Cigánek	5. 2.1999
Simona Veronika Hrdličková	3. 3.1999
Tomáš Pecha	12. 4.1999
Ladislav Pavel Kvapil	24. 4.1999

V měsíci květnu se s námi rozloučili:

Štěpán David	87 let
Bedřiška Frodlová	77 let

Můj Závod Martina Středy

Byla sobota ráno, zvoní zvonek. Stiskl jsme pevněji polštář v náručí a poslal svoji drahou ženušku otevřít. Přišel exsoused s prosbou o půjčení auta, neboť potřeboval odjet na ZMS a jeho auto nemělo zrovna nejlepší náladu. A já se nedivil. Poté, co mu žena předala klíče, jsem se jedním okem podíval přes okno. Na to, co jsem viděl, jsem musel otevřít i oko druhé. Venku bylo tak, že bych se bál vyjít i s plavacím kolem. Po dnech parna tedy vlhko, jen se mi zdálo, že tropický déšť se tentokrát minul místem. Ale jak jinak, co já pamatuju, na závody MS vždycky přšelo. Alespoň, když já jsem závodil. Samozřejmě, že když jsem byl na trati já, byl déšť vždycky nejprudší. Teď jsem byl velmi vděčen, že existují mladší ročníky, které přebraly štafetu a plavou v lese, a já můžu ležet v teplé a hlavně suché postýlce. Na svoji omluvu musím dodat, že jsem se trochu potil a teplota kolem mne byla vyšší, než bývá obvyklé. A to byl můj příspěvek závodníkům. Snažil jsem se vyrovnat svou teplotou nižší teplotu a vlhkost venku. Nevím, nakolik to na trati pocítily (nikdo mi nepoděkoval), ale účinek musel být významný. Protože výsledek, který já jsem zaregistroval, byl strhující. Mně ustoupila horečka a venku přestalo pršet. Pustil jsem se tedy doma do rozdělané práce a byl pyšný na svůj úspěch.

Pochopil jsem ale, že úspěšný nejsem sám. Ranní boj, zda zůstat doma, nebo vyrazit do plískanice a nezklamat kamarády, musel být tentokrát obzvlášť tuhý. Všem, kteří dokázali nad sebou zvítězit, zvedám pomyslnou vlajku

a mručím vítěznou hymnu a dále nabízím bezplatnou prohlídku našeho špajzu, nejlépe v týdnu od 20.6.99 – jsem totiž na dovolené...

– ki –

Redakce svým příznivcům

Vážení čtenáři,

V březnovém čísle Tomáška jsme Vás vybídli ke spolupráci na tvorbě našeho farního časopisu. S radostí jsme zjistili, že tato zmínka nezůstala bez odezvy, a tak bychom i tímto rádi poděkovali těm, kteří na ni bleskurychle zareagovali a začali nás zasypávat svými příspěvky.

Ale ouha! Záhy ukázalo se, že ne každý si všiml naší prosby. Totiž aby každý dodaný článek byl opatřen autorovou zpáteční adresou či telefonem.

Proč? Naším zvykem je projít si po uzávěrce všechny články a prodebatovat, co je či není vhodné k otištění, popř. jak a co změnit. V případě nejasnosti přirozeně kontaktujeme autora a vzniklé problémy společně vyřešíme. Pokud se nám ale ve složce určené pro příspěvky objeví „anonymní“ články (i pouhé jméno je pro určení adresy autora málo), tak musíte sami uznat, že přednost v otištění budou mít ty, jež mají svého autora.

A pokud si nepřejete, aby se pod článkem objevovalo Vaše jméno, stačí říct.

*Děkujeme za pochopení.
redakce*

Víkend v terénu

4. 6. – 6. 6. 1999

Tuto skvělou akci zorganizovali mladí z komunity Emmanuel v čele s Ládíčkem, Rejskem, Radkem, Evičkou, Tomášem a dalšími obětavými pomocníky.

„Víkend v terénu“ nezůstal svému názvu nic dlužen. V pátek, kdy se začínalo, přšlo a předpověď počasí nevěštila na sobotu a neděli nic lepšího. Když jsme (hrstka človíčků, kteří jeli vlakem na nádraží do Skleného nad Oslavou) dorazili na tábořiště, vítalo nás kromě pořadatelů a pěkného rybníka také první teepee. Za nějakou tu hodinku už stála všechna a stála taky hodně námahy, obzvláště to poslední, které se stavělo 3x. Najednou se z lesa vynořilo asi 40-ti hlavé „stádečko“ bujarých dětí a pár dospělých, kteří zde hodlali tábořit. Po nelehké domluvě jsme zbourali všechna teepee a odebrali se na nové místo, kde však nebyl rybník, ale zato hejna komárů.

V sobotu ráno vykouklo sluníčko a pražilo do nás celý den. Dopoledne, až jsme se dosyta vyspinkali, pomodlili jsme se „ranní“ chvály. Pak následovala přednáška a diskuse, kterou vedl náš kaplan, Otec Jaroslav. Byly zajímavé, a to zvláště pro nevěřící. Mluvílo se o Bohu, o svatosti, o očistci a o nebi. Potom jsme se rozdělili do 3 skupinek a diskutovali o tom, co nás zaujalo na přednášce, a o různých tématech.

Odpoledne bylo na programu initipi (indiánská sauna). Po úvodní zkoušce, kterou provedli Smejki s Ládíčkem a která dopadla nad míru dobře, se initipi muselo trochu vyvětrat, aby bylo použitelné i pro ostatní bez toho, aniž by utrpěli popáleniny. Když bylo vše připraveno, tak se všichni chtiví potu začali saunovat. Ostatní se rozestavěli podél cesty ke studánce a nezapomněli si naplnit ešusy čistou pramenitou vodou. Jakmile kolem nás začali probíhat rozpařené růžovoučké postavičky, polévali jsme je ledovou vodou za všeobecného veselí. Následovalo dovádění v nedalekém rybníčku – brčál-níku s velmi originálním aroma.

Po těchto „sportovních“ zážitcích jsme prožili nádhernou mši svatou uprostřed přírody. Byl to jeden z nejpůsobivějších duchovních zážitků. Sloužil ji Otec Petr Holý. Potom si s námi zahrál softball.

Večer jsme strávili opékáním špekáčků, rožněním kuřat a zpěvem při kytáře.

Neděli jsme opět zahájili ranními chválami za hudebního doprovodu. Poté následovala Radkova velmi zajímavá akční hra „Návštěva papeže“, při které nechyběly ani pistole (na paint ball). V nestřeženém okamžiku (ochranka se příliš zaposlouchala do papežova projevu na tiskové konferenci) došlo k atentátu na Svatého Otec, kterému se však očividně ulevilo, když zjistil, že byl zasažen pouze jeho papežský kříž. Výstřel vyburcoval ochranku k definitivnímu zneškodnění útočníka.

Víkend utekl příliš rychle, jak to mají super akce ve zvyku – takže zase za rok!

– gn –

První svaté přijímání

30. května 1999

Chceme se s vámi podělit o naši velkou radost, kterou jsme měli, když naše děti Marie a Jakub mohly společně s ostatními dětmi z farnosti přistoupit dne 30.5. na den Nejsvětější Trojice k prvnímu svatému přijímání.

Příprava na tuto slavnost začala už v předvelikonoční postní době, kdy se dětem každou středu věnoval Otec Petr Vrbacký. A teď konečně nastal ten den, kdy už naše děti měly samy za sebe říci Ježíši, že v něj věří, mají jej rády a chtějí jej přijmout do svého srdce. Vzpomínali jsme na den křtu, kdy jsme my rodiče slibovali Bohu, že je vychováme ve víře. Teď je Bohu tedy znovu odevzdáváme.

Ještě než směly přistoupit k přijímání, bylo třeba očistit jejich dušičky. Měly z toho trošku obavy, když si ty své hříšky psaly na papír, ale po zpovědi, kterou jsme my rodiče doprovázeli modlitbou, radostně řekly: „Pan farář byl moc hodný. Nebylo to tak těžké.“ A pak ještě poděkovaly Bohu modlitbou.

Teď už se těšily na tu velkou nedělní slávu. Dušičky jsou čisté, doma je uklizeno, šatečky bílé a křestní svíčky nachystané. Už zbývalo jen přivítat babičku s dědou.

V neděli se všichni svátečně oblékáme a s očekáváním jdeme na mši svatou. Jaké bude to první přijetí Ježíše? Děti se radí a jdou za krásného zpěvu k oltáři. Pan farář přizpůsobuje mši sv. i kázání dětské duši. Při mši zaznívají slova Ježíšova: „Nechte děti přicházet ke

mně ... nebudete-li jako děti, nevejdete do nebeského království.“ A v kázání otec dětem říká, aby vytrvaly v přátelství s Ježíšem po celý život. Pak už nastává svaté přijímání. Copak se asi odehrává v dušičkách našich dětí? Jejich víra je dětská, jiná než ta naše dospělácká. Možná ani ještě plně nechápou tu velikost okamžiku. Každopádně je na nich vidět veliká radost a důvěra, která nám někdy chybí, že Ježíš je ochrání i ve všední školní den, kdy my rodiče jsme daleko. Vždyť od Boha jsme je přijali a Bohu je svěřujeme.

Doma jsme dětem popřáli a dali dárečky. To bylo radosti! Jako o narozeninách. Ale tento den je jen jednou v životě. A pak nastal společný rodinný oběd. Všichni – včetně babiček, dědy a kmotřičky – jsme zažili krásné rodinné společenství, ze kterého měly děti také radost.

A přišel večer. Všichni se zklidnili a byl čas na modlitbu. Byl to pro nás nejhezčí zážitek. Už dlouho se děti nemodlily tak krásně jako dnes. Měli jsme pocit, že Ježíš v jejich duši opravdu působí. Děkovaly za zážitky dnešního krásného dne i za přijetí Těla Kristova, za sluníčko, za dárky, za to, že je rodiče mají rádi, za to, že přijeli babi s dědou. Z jejich duší i očí zářila radost. A my rodiče jsme měli k Bohu jednu velkou prosbu. Aby ve víře dospěly a vytrvaly až do konce života. K tomu jim ale my sami musíme jít příkladem života z víry a svojí láskou a modlitbou jim ukázat lásku Boží. To přejeme i všem ostatním dětem, které byly u prvního svatého přijímání.

rodina Krchňáková

ZMS '99

12. června (v období dešťů)

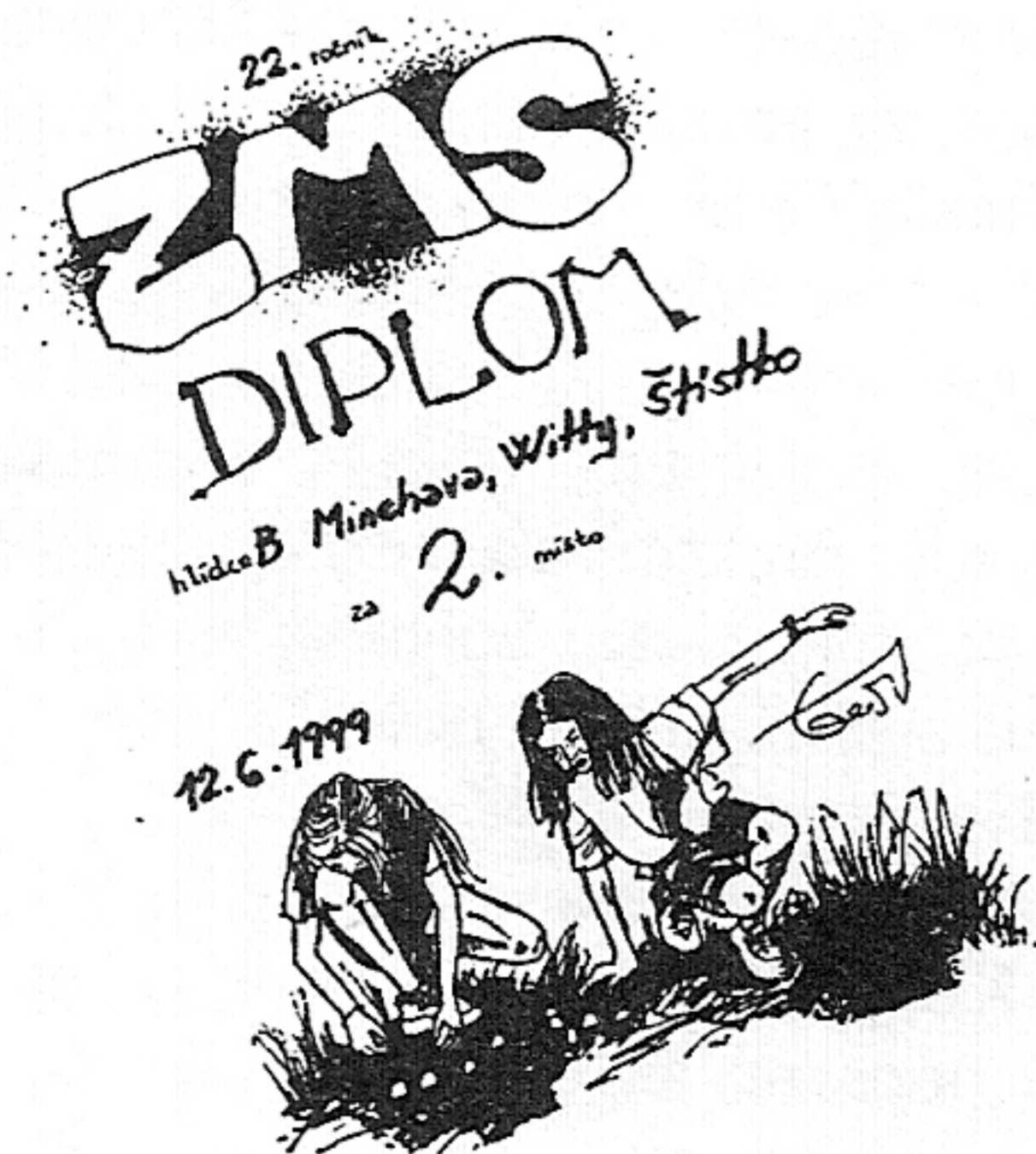
V 8:00 jsme se sešli na konečné autobusu v Ivanovicích. Moje skupinka tu byla skoro jako první, a tak získala svoje první první místo.

Po příchodu všech potřebných (organizátorů) jsme vyrazili na start. Už zde bylo jasné, kdo zvítězí, neb jsme byli nejlepší (absolutně). O vlastním závodě pomlčím a o našich bodových ziscích také, protože bych se vyjadřoval jen v superlativech, a to nemůžu, neboť sebechvála není křesťanská.

Když pro nás skončil vlastní závod, vyžrali jsme hlavní cenu (dort) z atrakcí, které probíhaly na startu.

Pak si naše skupinka vyzvedla pohár a odešla domů

Drc

Květinky, dřepy a ocásky

farní výlet rodin na Vranov

V každém Tomáškově pravidelně čtu, jak zase ministranti a spol. někde opékali buřty, zahřívají se na útulných farách, lezli po skalách a jiné radovánky mládí. Ale co my, mladí tatínci a maminky, mladé rodinky vůbec? Pravda, máme trochu jiné radovánky, ale to přece nevylučuje společné akce, na nichž si užijí a společně vyřadí rodiče a děti.

Proto nás (s Tarou) v minulém Tomáškově zaujala a potěšila pozvánka na farní výlet rodin v sobotu 22. května odpoledne. Už jen proto, že nebylo uvedeno, kdo to vlastně organizuje, kdo všechno tam bude a co se tedy dá očekávat. Takže naděje příjemného vzrůša...

V určený den ve 14:45 to na srazu u Tomáška vypadalo, že přes speciálně vybrané krásné počasí skoro nikdo nepřijde, ale nakonec nás zvláště rezervovaným autobusem na konečnou MHD do Útěchova jelo šest rodin a jedna se připojila na konečné, takže nějakých 26 osob, z toho 12 dětí, většinou předškolních.

Program z tvůrčí dílny Sojky a Petra Veselého byl nabitý a propukl hned po výstupu z autobusu. Děti totiž měly za úkol nasbírat co nejvíce různých kvetoucích rostlin. Ty byly pak shromážděny do jedné velké a krásné kytice a ta byla za hojného dětského zpěvu věnována Panně Marii v boží muce za Útěchovem. Po společné modlitbě jsme se konečně i vzájemně seznámili (většina se nás sice znala, ale dětí stále přibývá a skleróza také pracuje).

Po necelém kilometru nás čekala další hra. Nevím už jestli šlo o hledání zlata či vzácných zvířat, ale principem bylo nasbírat co nejvíce barevných kousků papíru roztroušených na krátkém úseku cesty. Ač šlo o úkol určený dětem, mnozí rodiče jim tu více, tu méně nápadně pomáhali a s neskryvanou hrdostí hlásili pak komisařce Sojce, kdo že nasbíral kolik kartiček. Jaké bylo jejich překvapení, když místo klasické sladké odměny zazněl povel: „Kolik kdo měl kartiček, tolik udělá jeho tatínek dřepů!“ Jak rádi by nyní někteří svůj pracně nabytý počet bodů vzali zpět. Ostatně jen málokdo z rodičů tuto disciplínu opravdu začal, natož dokončil...

Další úsek cesty naši malí raubíři hledali schované lístečky s obrázkem a písmenkem, které dávaly dohromady určité několikaslovní sdělení. A protože děti s přibývajícím kilometry kupodivu zvyšovaly i rychlost, octli jsme se na hřišti nad obcí téměř současně s otcem Petrem Vrbackým. Po společném posilnění následovaly ještě závěrečné hry. Nejdříve intelektuální (co nejrychleji si vzpomenout na 10 zvířat a 10 dopravních prostředků) a pak „orvávačka“, kdy tatínci museli svým ratolestem i sobě chránit a jiným se

snažit utrhnout papírové ocásky. To zaujalo některé děti natolik, že si chtěly ocásek z krepového papíru ponechat i po hře, kdy jsme navštívili vranovský poutní chrám se známými pohyblivými osvětlenými jesličkami. Díky tomu, že kluci a holčičky přicházeli k betlému postupně a my jsme tudíž museli program pouštět znovu a znovu, mohli mít místní pauláni z našich četných vhažovaných pětikorun docela radost.

A to již na nás dole na točně MHD pod „chrámovým vrškem“ čekal náš autobus, před jehož odjezdem si dětičky mohly vyzkoušet pozici řidiče a řádně zakroutit volantem a ošlapat pedály. To bylo také ale již to poslední, co většina z nich zvládla. Během dvacetiminutového přesunu zpět na Moravské náměstí, kam jsme dorazili po 19. hodině, totiž mnohé pod tlakem množství nedávných zážitků i vydané energie sladce usnuly a mohu potvrdit, že i někteří z rodičů k tomu neměli daleko. A že děti výlet potěšil zcela komplexně, dokládá odpověď naší Esterky na otázku, co že se jí z výletu nejvíc líbilo. Esterka nám bez váhání sdělila: „Teta Sojka“. No řekněte, není toto právě ta nejlepší vizitka organizátorům, že program zcela zaujal a není k němu třeba již nic dodávat? Snad jen to, že na takový (byť jen krátký, ale zážitky naplněný) výlet příště zase půjdeme a že bychom si někteří i rádi s organizátory prohodili funkci. Takže Vy maminky a tatínci, malí kluci i holčičky, nelitujte, že jste teď s námi nebyli, neboť nějaký nápad pro příští čtvrtletí už se rodí. Jen čtěte pečlivě stránku Informace v Tomáškově.

Končím slovy, která byla heslem právě popsané akce – *Už se těšíte?* My také.

Igor

Příběh

Marek se vrací od tabule, prudce dosedne a hodí žakovskou na lavici. Další pětka! To už je z dějepisu třetí! Byl vyvolán minule, tak proč dneska zase?! Novák si na něj zasedl. Je to srab! Markovi se vztekem zatmělo před očima. To jak se mu rozplývá naděje na bezva tábor v Adršpašských skalách. Nepojede nikam! Místo tábora se bude šprtat děják na opravnou zkoušku. Teď o ní Novák cosi říkal. Je to srab. Novák je srab! A Marek nevědomky píše tuto větu kolem dokola na piják. Najednou na lavici padl stín. Marek pozvedne hlavu a vidí nad sebou učitelovu tvář – klidnou, jen trochu zčervenalou. Crrrrr – zvonění vysvobozuje Marka z nesnesitelné situace. „Máte přestávku,“ zazní hluboký hlas učitele a nastává všeobecný šum a povykování. Marek se namáhavě zvedá a shrnuje učení z lavice do aktovky. „Marku, můžeš tu ještě chvíli zůstat?“ V otázce je slyšet příkaz, a přesto je učitelův hlas úplně klidný, když se ptá: „Můžeš mi říct, Marku, co si představuješ pod slovem srab?“ Snad právě ten klid zvedne v Markovi novou vlnu zloby. Vztek, který musí ven. „Jasně, že vám to můžu říct! Když je někdo nespravedlivej, na někoho si zasedne a schválně ho potopí. Srab si troufne jen na slabšího!“ Marek má rudé skvrny na tvářích a celý se chvěje. Cítí, že si podepsal ortel. Opravná zkouška ho nemine!

„Hm, správně, v téhle definici s tebou docela souhlasím.“ Učitel pokývne hlavou a otvírá sešit se známkami. „Když jsem vás převzal po paní učitelce Šťastné, měl jsi tu dvě trojky. Na písemku jsi ale dostal za pět a já jsem všechny pětkaře upozorňoval, že budou zkoušeni. Minulý

týden jsi nic neuměl a asi jsi přeslechl mé upozornění, že tě dnes vyvolám na opravu.“ Učitel se upřeně dívá Markovi do očí a ten se pomalu zklidňuje. Vlastně teď si vzpomíná – je to pravda. Chtěl se učit, ale pak na to v těch přípravách na tábor dočista zapomněl. Všechno si to zkazil sám! Markovi se nahruly do očí slzy. Novák se dívá jinam a pomalu říká: „Do konference už hodinu mít nebudeme, ale mohu tě vyzkoušet pozítří odpoledne, jestli chceš.“ Cože? Takže mi dává ještě

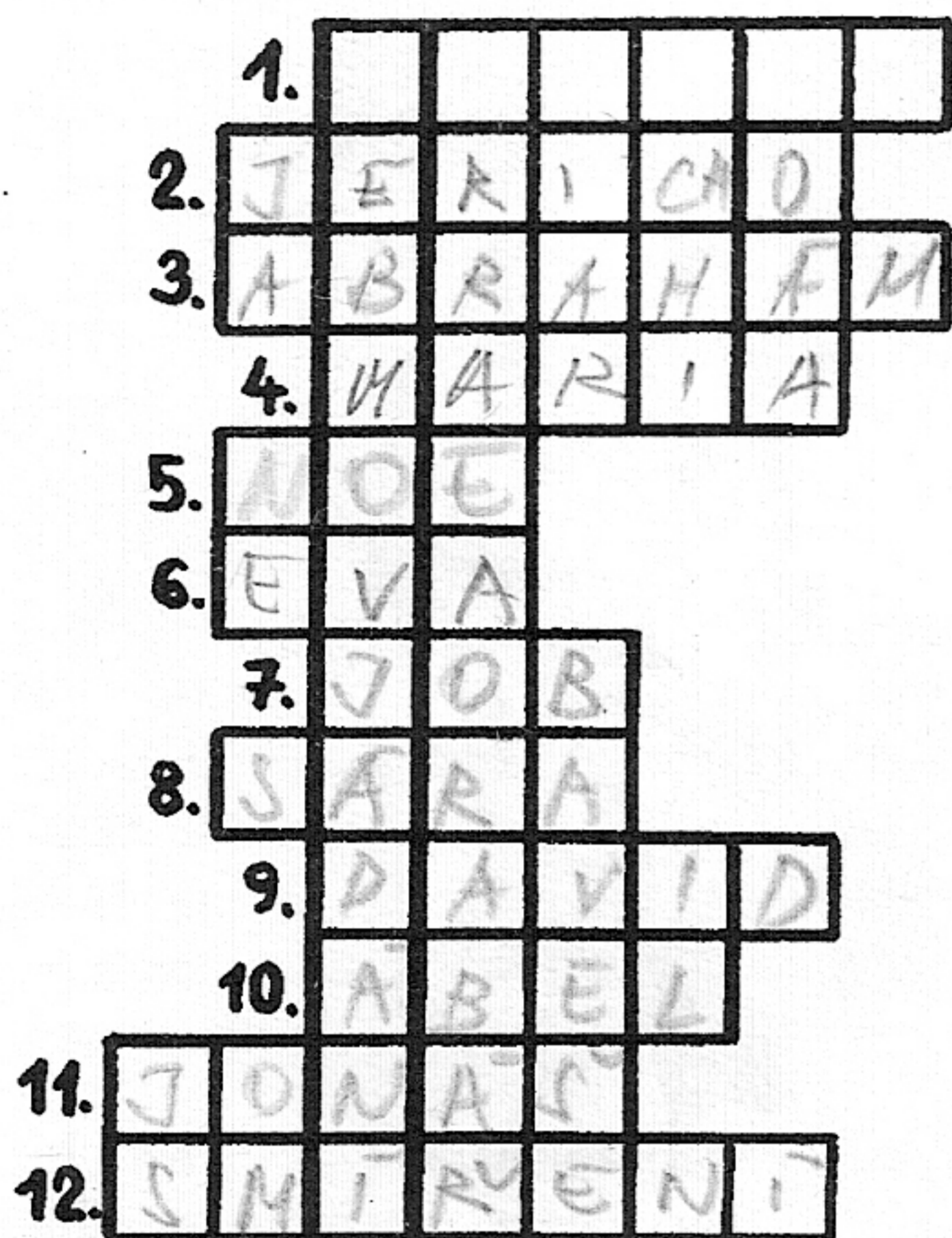

šanci? Po tom všem, co jsem mu řekl? Marek zírá nevěřicně přes clonu slz na učitele a zalévá ho vlna vděčnosti a studu: „Děkuju,“ zachraptí, „a odpusťte mi prosím.“ Učitel se usměje: „Kdo chce ovládnout svět a změnit ho k lepšímu, musí se nejdřív naučit ovládat sám sebe. To bude heslem v Adršpachu. Povedu vám tam horolezecký výcvik.“ Markovi údivem vypadne aktovka z ruky a než ji zvedne, zavírá už za sebou učitel dveře.

– mv –

Pro bystré hlavy

Brzy budou prázdniny. Vy větší se rozjedete do světa. Čeká vás spousta zážitků a dobrodružství, ale také nelehkých situací. Nezapomeňte o prázdninách na modlitbu. Každodenní setkání s Pánem Ježíšem vám pomůže, abyste jednali vždy kamarádsky a poctivě, abyste překonali všechny překážky a naučili se (viz tajenka).

legenda ke křížovce:

1. muž s velkou silou
2. město, které dobyl Jozue
3. praotec Izraele
4. dívka, jež se stala královnou
5. muž, který postavil archu
6. první žena
7. muž, jehož žena se proměnila v solný sloup

8. Abraháмова žena
9. přemohl Goliáše
10. Kainův bratr
11. spolkla ho velryba
12. Bůh nám odpouští hříchy ve svátosti...

* * * * *

*Sponstu slunečných
a radostných dnů v čase
prázdnin a dovolených
a splnění Vašich
nejtajnějších přání*

Vám všem přeje

redakce

